

מה בין אילוף לתנועה

לשורותי החרוזות ב"דבר" קראתי "אילוף ילדים", כיוון שהן הביעו רוגזתן על אילוף זה שהוא, לדעתו, סילוף של מושג תנועת-נוער. הן תיארו אותה תמונה שכיחה של זאטוטי-חמד, בגיל של גזילדים-ומשהו, הנושאים (בעל-פה או בכתב) כרוזות של השקפת-עולם שלהם וכיוון שדעתם אינה תופסת, אינה יכולה לתפוס, מה שפיהם מדבר ומה שירייהם מניפות, דומים הם לרובוטים קטנים שמסנפים אותם למפלגות.

לכך עונה מ. גרסון "השוה"צ" (19) ומסביר כי "מלחמת העולם הראשונה טילטלה את הנוער והעמידתו בפני הכרעות סוציאליות גורליות" וכי אז "קמה תנועת נוער שלא רצתה להשלים עוד עם הוצאת מרץ נעורים לריק והתוותה לעצמה כיוון פוליטי". מישהו באמת אנוס להייד בשוותו לנגדו מראה זה של בני שבע או שמונה ה"מת-וים לעצמם כיוון פוליטי" ולא עוד אלא "מול הכרעות סוציאליות גורליות". אני מאמין כי מ. גרסון מתכוון לא-לכך אלא למשהו מבוגר ורציני יותר, ו"אילוף ילדים" שעליו דיברתי, נשאר איפוא בלי תשובה. בלי תשובה נשארה הדעה שאין לעשות את הינוקא לנציג מגוחד של תורות גדולות ואין לתת לו לנוסף פלאקאטים בטרם הגיעה קומתו לקרסוליהם. רבות מן הסיסמות הללו, שילדים מנפנפים בהן מול חבריהם וחרושים, טעמו כבר דם אנשים שמסרו נפשם עליהן ואין לתתן בידי קטנים למישהק ולהתגרות. עלי-כל פנים, כשנשמעים דברי בקורת על כך (בפרוזה או בחרוזים) אין מ. גרסון צריך לפרשם כ"קטע של ההסתערות הכללית על הישגיו התרבותיים של ציבור הפועלים". הוא מפריו. ציבור הפועלים יש לו הישגים תרבותיים גדולים יותר.

נ. אלתרמן